

Arrest

nr. 72 080 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. PETIT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X

De verzoekende partij dient op 23 september 2010 een asielaanvraag in. Deze resulteert in een beslissing van 12 mei 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 september 2011 met nr. 65 980 wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 september 2011 werd aan de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt

aan

de persoon die verklaart te heten K.S. (...)

geboren te Mitrovica , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn: Kosovo

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 05.09.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

2. Rechtspleging

Het opschrift van het verzoekschrift luidt "verzoek". In het beschikkend gedeelte wordt naast de vernietiging eveneens de schorsing van de bestreden beslissing gevraagd. Op pagina 2 stelt de verzoekende partij "het veronderstelt ook de opschorting van de tenuitvoerlegging van het bestreden verslag te wijten aan het bestaan van een ernstig schade en moeilijk te herstellen in overeenstemming met artikel 39/82 van de voornoemde wet." Op pagina 4 stelt ze dat "het verzoek om uits[t]el van executie van de wet is derhalve gerechtvaardigd."

Krachtens artikel 39/82, § 3, 2e lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

In casu wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring in te houden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Artikle 3 bepaalt dat niemand mag onderworpen worden aan folteringen ook niet aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Menheer K. (...) is etnische albanese afkomst;

Il word vervolgd door der Serviërs in Kosovo;

Het gezinshuis werd verwoest door de Serviërs;

Erzijn nog veel conflicten tussen Serviërs en Albanezen in Kosovo;

De krant « LE MONDE » van 17/09/2011 verteld in feite:

<http://www.20minutes.fr/ledirect/789284/kosovo-heurts-entre-kosovars-albanais-serbes>

"Botsingen uitbrak in de nacht van vrijdag op zaterdag tussen Kosovaarse Albanezen en Serviërs in Mitrovica in het noorden van Kosovo, te midden van voortdurende spanningen op twee grensposten betwist door Servië.

Geen gewonden gemeld aan het einde van gevechten tussen rivaliserende groepen jongeren gewapend met stenen op de belangrijkste brug van Mitrovica op de rivier de Ibar. De rivier verdeelt de stad in een noordelijke deel bewoond door Serviërs en in het zuiden van overwegend Albanees.

Serviërs weigeren de onafhankelijkheid te erkennen.

Deze zaterdag, de dag na de inzet van politie en douane van de EU en Kosovo aan de twee grensposten van Jarinje Brnjan en uitgedaagd door Belgrado, de lokale Serviërs geblokkeerd twee bruggen van Mitrovica en alle belangrijke snelwegen. De voormalige Servische provincie heeft zijn onafhankelijkheid in 2008 uitgeroepen, maar de 60.000 etnische Serviërs wonen in het noorden weigerd de splitsing.

Servië heeft nog steeds de onafhankelijkheid van het land niet erkend en blijft voor financiering van parallelle regering instellingen in het noorden van Kosovo, in bijzonder gemeenten, scholen en ziekenhuizen. Onrust brak uit eind juli, wanneer de Kosovaarse autoriteiten hebben Albanese politie gestuurd om de grensovergangen te bezetten om een verbod op de invoer van producten uit Servië af te dwingen. Een Albanese politieagent werd tijdens de rellen gedood. »

• L'article 13 van CHDH vereist dat iedere persoon die recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen die in een officiële hoedanigheid werkten.

De aanvrager is onderworpen aan aanvallen van de Serviërs;

Zijn huis werd versocht door hen;

Vanwege zijn etnische afkomst, de aanvrager heeft geen recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat is een duidelijke schending van artikel 13 van de CHDH;

Verzoekende partij meent dat de middelen ernstig zijn..”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Eerste en enige middel: Schending artikelen 3 en 13 E.V.R.M.

Terwijl: verwerende partij dient vast te stellen dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 E.V.R.M. aantoonde.

Om tot een schending van artikel 3 E.V.R.M. te kunnen besluiten, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrekken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RVS. nr. 105,233 van 27 maart 2002; RVS nr. 105.262 van 28 maart 2002, RVS nr. 104.674 van 14 maart 2002; RVS nr. 120.961 van 25 juni 2003; RVS nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

Verzoeker vreest dat hij, ten gevolge van de conflicten tussen Serviërs en Albanen in Kosovo, een risico zou lopen op een schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker beperkt zich evenwel tot een krantenartikel zonder dit op zijn persoonlijke situatie te betrekken en te staven met een begin van bewijs.

Daarenboven blijkt uit de beslissing van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 12 mei 2011 dat verzoeker er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest d.d. 1 september 2011

Terwijl: artikel 13 E.V.R.M. geen onafhankelijk bestaan heeft en slechts kan geschonden worden indien tevens de schending van een ander artikel van het E.V.R.M. aangetoond wordt (R.v.V., nr. 2.289,03.10.2007). Verzoeker roept de schending in van artikel 3 E.V.R.M. maar hoger werd reeds aangetoond dat betrokkene geen schending van artikel 3 E.V.R.M. aannemelijk maakt.

Subsidiair kan nog opgemerkt worden dat verzoeker tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 12 mei 2011 op 10 juni 2011 een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 65.980 d.d. 1 september 2011 werd dit beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zodoende beschikte verzoeker in deze wel degelijk over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 E.V.R.M., dat hij tevens benut heeft. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage I3quinquies) van 12 september 2011 heeft verzoeker eveneens een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is namelijk de thans bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een schending van artikel 13 E.V.R.M.

Tenslotte kan nogmaals benadrukt worden dat het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld heeft dat verzoeker er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op

het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende werd verworpen bij arrest dd. 1 september 2011.

Het middel is ongegrond.”

3.3. Het eerste onderdeel van het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 EVRM kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In casu betoogt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij van etnisch Albanese afkomst is, dat zij vervolgd wordt door de Serviërs in Kosovo, dat haar huis door hen verwoest werd en dat er in Kosovo nog veel conflicten zijn tussen Serviërs en Albanen. Zij laat echter na deze beweringen te staven en brengt enkel een krantenartikel van 17 september 2011 uit Le Monde bij als bewijs, dat louter algemene informatie bevat over de conflicten in Kosovo, zonder persoonlijke elementen die de verzoekende partij raken. Daar de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt om aan te tonen dat zij persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, is de Raad van oordeel dat zij geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 EVRM.

In het tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 13 EVRM. Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM, maar toont geen schending van deze bepaling aan. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij wel degelijk over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt en dit bovendien zelfs benut, nu zij bij de Raad een annulatieberoep heeft ingesteld tegen de beslissing van 12 september 2011, namelijk de actuele procedure, en dat zij reeds eerder een beroep instelde bij de Raad tegen de beslissing van 12 mei 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus dat resulteerde in het arrest nr. 65 980 van 1 september 2011. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN